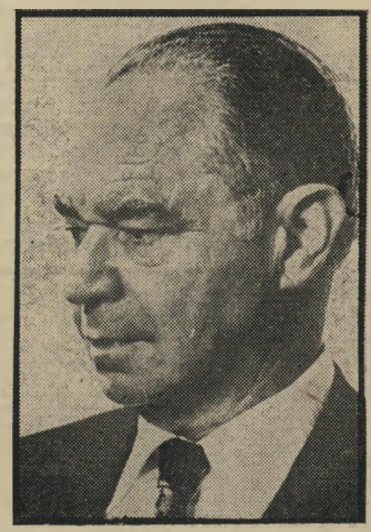

בן-ציון סירב להודות

בעיצומו של המישפט בבית-המישפט המחוזי נגד יהושע בן-ציון, המכונה "ל-לשעבר של", בנק ארץ-ישראל — ברי-טניה", הסתבך התובע מיכה קירש

השופט צלמנר הודאה במקום סעיף

בשאלת ההפקדות של הסכום בן 47 מיל-יון הדולר בבנקים בשווייץ. נשיא בית-המישפט, שדן בהאשמות, השופט זאב צלטנר, קרא לוישכתו את התובע קירש

ואת הסניגור, עורך-הדין ארווין שאול שימרון (אש"ש). השופט הציע ל-צדדים עיסקה: התביעה תבטל את האשמות בסעיף הכבד של גניבת 47 מיליון דולר, ואילו בן-ציון יודה ברי-שומים כוזבים ובעוד עבירות, שהעונש עליהן יכול להגיע לחמש שנות מאסר. התובע הסכים מייד, ואילו הסניגור ביקש להיוועץ בבן-ציון. מששמע בן-ציון את ההצעה, הורה לשימרון לדחותה מייד, שכן לדעתו הוא זכאי לחלוטין ואינו מוכן להודות בשום עבירה. כידוע, בתום המישפט הרישעי בית-המישפט את בן-ציון גם בגניבת 47 מיל-יון דולר — אותו סעיף שבית-המישפט והתביעה היו מוכנים לבטלו.

יקבי הנגיד ואוסטשינסקי

נגיד, "בנק ישראל" מחבב את הטיפה המרה. עובדה: בכל פעם שהוא מבקר ביקבי אליעזר, הוא לוקח עימו לביתו כמות נכבדה של בקבוקי משקה חריף. אחרי הכל, הוא בעליהבית של היקב. שכן, יקבי אליעזר היו שייכים לקבוצת "בנק ארץ-ישראל — בריטניה", וכאשר תפס, "בנק ישראל" את הבנק, הוא מינה גם כונס-נכסים ליקבים. כאשר ביקר הנגיד, משה זנבר, ביק-

הרבי רוצה קול מאשר

ועדת-ההשקעות של משרד-התיירות דנה לפני זמן-מה בבקשת חברת "יוניטד סאטמר" (השייכת לרבי מסאטמר), המי-קימה עתה שני בתי-אבות בפתח-תיקווה ובחיפה, ובהם 164 חדרים. בהתאם לתוכנית המקורית שאישרה הוועדה, היתה ההשקעה צריכה להיות 6 מיליון לירות, ואילו עתה מבקשת "יו-ניטד סאטמר" הכרה בהשקעה כוללת של 8.7 מיליון לירות. ההפרשים נובעים בחלקם (850 אלף לירות) מהקמת אולם לפעילות ציבורית והגדלת מיספר החדרים בפתח-תיקווה מ-82 ל-102. לפי התחשיב יוצא כי ההשקעה הי-חדשה לחדר תהיה 87 אלף לירות — סכום גדול, יחסית, לבית-אבות. אולם מומחי משרד-התיירות לא טרחו כלל לבדוק את ההשקעה החדשה, והאם היא מוצדקת. האגף-לתיכנון של משרד-התיי-

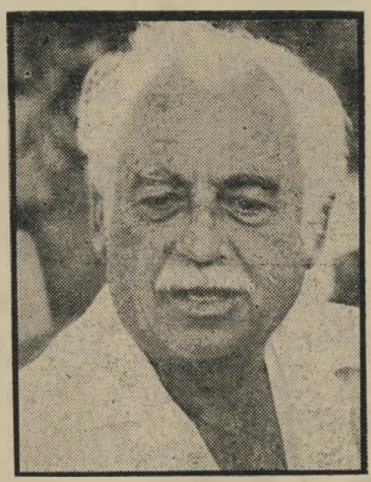

השר קול המלצה במקום השקעה

רות הגיש חוות-דעת הקובעת כי מאחר שמשרד-הסעד ממליץ על השינויים ב-תוכנית, ממליץ גם משרד-התיירות לאשר את הבקשה החדשה.

לבו ביין התחייב זנבר חגיגת לפני ה-וועד, כי ימנע את מכירת היקב למת-חרים, והתחייבות זאת היתה ידועה גם לכונס-הנכסים.

אולם זנבר מנהל עתה מאבק על קיו-מו, ורוצה למשוך לצידו בין השאר את כל חברי המועצה המייעצת של "בנק ישראל". אחד מחברי המועצה הוא אליקום אוסטשינסקי, מנהל יקבי כרמל מזרחי. והנה, לפני ימים נפוצו שמועות שזנבר מתכוון למכור את היקב לכרמל מזרחי. אוסטשינסקי עצמו הגיב על השמועות האלה בביטול: "כשהתחיל העניין, פנו כמה מתווכים אלינו, ושאלו מה דעתנו, ואם אנחנו מעוניינים. מסרנו להם בו במקום תשו-בה שלילית מוחלטת, ואפילו לא דנו על כך."

מנהל אוסטשינסקי סירב במקום קנייה

ביום, פנו אליו חברי הוועד ובראשם יושב-הראש שמעון בלה, וביקשו כי ידאג שהיקב לא יימכר למתחריו, שיסגורו וזו יישארו העובדים ללא פרנסה. כטוב

דינה למצב כלכלי חמור ביותר. הממשלה תיאלץ לאסור את היבוא כדי לחסוך ב-מטבע זר, ולנקוט צעדים חמורים להג-דלת הכנסותיה בישראל. צעדים אלו יידר-שו גם מפני שתוכנית מימוש מסקנות ועדת בן-שחר עלולה להיכשל. ייתכן כי החלק האחד של המלצות הוועדה — שינוי המיסוי על הכנסות שכירים — יבוצע. החלק השני, זה של גביית-אמת מן העצמאיים למיניהם ומן החברות ש-מפגרות ואינן משלמות מדי שנה בסדר-גודל של 6 מיליארד לירות — ייכשל. כאשר ההון הנזיל השחור, הזורם מן הממשלה לסקטור העצמאיים וחלק מן השכירים, לא יוכל לעבור למימון יבוא, הוא יחפש אפיקים חדשים. האפיק הקי-לאסי יהיה הצמודים. אולם באותה עת, ומדובר בשנה הקרובה, תרצה הממשלה לעשות משהו כדי למנוע את הצורך לפרוע צמודים ב-5 ל-6 מיליארד לירות מדי-שנה, כאשר אין לה הכנסות בגלל הת-מוטטות הגבייה של מס-ההכנסה. תממ-שלה תרצה גם לפעול להגברת הכנסות

בשנת 1974 מכרה הממשלה לציבור איגרות צמודות למיניהן, בשיעור של 3.5 מיליארד לירות. באותה שנה פדתה הי-ממשלה איגרות כאלו ב-2.4 מיליון ל-ירות. מכאן שהממשלה יצאה ברווח של 1.1 מיליארד לירות. אולם החל משנת 1978, משתנים המספרים.

בשנה זו יהיה על הממשלה לפדות איגרות צמודות מן הציבור ב-5.8 מיל-יארד לירות, והסכום יגדל מדי-שנה (הי-סכום הוא במחיר הריאלי של היום). כמעט שאין ספק כי כאשר תצטרך הממ-שלה לשלם כל שנה על איגרות חוב יותר משהיא מקבלת, היא תעשה משהו.

באותה שנה, 1978, יהיו התחייבויות הממשלה למחזיקי איגרות-חוב צמודות, קרוב ל-80 מיליארד לירות (במחירי הי-יום). כיום, ההתחייבויות הן 50 מיליארד לירות, והן נחלקות כך: קרנות גמל — 18 מיליארד לירות; תוכניות חיסכון — 4.5 מיליארד לירות; מילויית-חובה לא-שכירים — 10 מיליארד לירות; ביטוח

הבורסה מתייבטלו את ההצמדה,

במה להשקיע כתחליף?

בדרך הקלאסית של מיסוי נוסף על הי-שכירים, ותיאלץ לתת סוכריה לשכירים ולירוחם משל, המייצג אותם.

הפיתרון הנוח ביותר יהיה תקיפת הי-צמודים, וזאת בשני שלבים. בשלב הי-ראשון תכריז הממשלה כי לא תכיר ב-צמודים שאינם רשומים על שם, וכל מי שיש לו צמודים למכ"ז ייאלץ להחליפם בבנק לאיגרות רשומה על שמו. מי שלא יעשה זאת יאבד את האיגרת.

פעולה זו תכריח את כמחצית המש-קיעים בצמודים שבידי הציבור — 5 מיליארד לירות, שהם משקיעים ברו-חם לא-מוצהרים, להחליט אם ברצונם להצחיר על הונם או לאבדו. התוצאה: חלק ניכר של הצמודים לא יוחלף, הון שחור נוסף המחפש לו השקעה בגלל

לאומי — 7 מיליארד לירות, ועוד 10.5 מיליארד לירות איגרות-חוב סחירות ש-בידי הציבור.

ההרעה במצב הכספי של הממשלה החלה עם הירידה בייבוא הון. ההסכם המיסחרי של שרי-האוצר יהושע רבי-נבין עם ארצות-הברית לא פתר בעייה זו. החל משנה זו תהיה ירידה משמעי-תית גם בהכנסות מן המגביות ומילווה-הפיתוח, בגלל הרעת המצב הכלכלי ב-חו"ל, וכן תהיה הקטנה משמעותית ב-סיוע מארצות-הברית. השנה, למשל, לא תקבל ישראל את מחצית סכום המענקים והסיוע שקיבלה בשנה החולפת — 2.5 מיליארד דולר.

הקטנת יבוא הון תקטין את הזרמת הלירות עלידי הממשלה, תכניס את המ-

7 מיליון במי שכנות שאננים

"קרן ירושלים" מבקשת את אישור משרד-התיירות להשקעה בת שיבועה מיליון לירות בהקמת תשע יחידות מגור-רים בנות שלושה חדרים כל אחת, ש-תהווה בית-הארח ברמה גבוהה לאמ-נים ואנשי-רוח מחו"ל. מתוך סכום הי-השקעה השיגה, "קרן ירושלים" תרומות בסך המישה מיליון לירות, והיא מב-קשת הלוואה ממשרד-התיירות בסך שני מיליון לירות.

בזמנו סירב משרד-התיירות משך זמן רב להעניק תנאי השקעה מאושרת ו-מיפעל מאושר למיסעדה שבמישכנות-שאננים, ועתה מסרב המשרד להכיר בתוכנית בית-הארח, אם הדירות תי-מסרנה בתנאי-שכירות. אגב, הקמת בית-הארח כבר הושלמה.

בוררות עץ

עם "סולל-בונה"

כאשר קונצרו "סולל-בונה" החליט גם הוא לגרוף זהב, פנה לעיסקי העץ. הי-חברה הקימה חברה בשם "סולב", וזו חתמה חושה מיליון טל דולארד של שלוש שנים, לפיו התמנה טל כסוכן של "סולב" לעיסקי עץ. כעבור שנה הפסיקה "סולב" את החוזה, בנימוק כי עיסקי העץ אינם כדאיים כיום. טל טוען כי הפסקת החו-זה יכולה להיות רק מנימוקים ענייניים. ראו הצדדים כי אינם מתפשרים, ופנו לבית-המישפט, שמינה כבורר את יש-ראל לוין, שופט-מחוזי לשעבר. עתה מצפים הצדדים להכרעתו.